

Hoofdstuk één

Chaya staarde naar de bronzen speer die op haar hals gericht was.

‘Geen stap verder,’ zei de schildwacht.

Chaya deed een stap terug en stak haar handen omhoog. De linnen buidel onder haar blouse tinkelde. Geroezemoes zweefde omhoog vanaf de promenade, waar het jaarlijkse feestmaal van de koning gehouden werd.

‘Wat doe jij hier, meisje?’ De schildwacht zwaaide met zijn speer naar haar. Beneden hen was het geluid van de vina’s te horen. De muziek begon.

Chaya haalde haar schouders op terwijl de buidel tegen haar borstbeen drukte. Ze wreef met haar handpalmen over haar rok en probeerde haar stem neutraal te houden. ‘Ik kijk gewoon wat rond.’

Twee andere schildwachten kwamen op haar stemgeluid af. Ze beklommen de stenen trap die was uitgehouwen in de heuvel. Zo was het koninklijk paleis gebouwd – een netwerk van gebouwen boven op de berg. Rotsen en richels vormden binnenplaatsen en zwembaden voor de koninklijke familie, terwijl ze van bovenaf regeerden.

‘Je mag hier niet komen,’ zei de schildwacht tegen Chaya. ‘Je hoort beneden te genieten van het eten en het feest.’

Dat was niets voor Chaya. Ze had meer zin in inbreken om de juwelen van de koningin uit haar vertrekken te stelen. In haar buidel zat een erg mooie blauwe saffier.

‘Nou?’ De man maakte een steekbeweging met zijn speer. ‘Wat heb je te zeggen?’

‘Ik wilde zien hoe het paleis er van dichtbij uitziet. Van beneden af is het zo mooi.’ Ze wees in de richting van haar dorp en trok een verlangend gezicht.

De schildwacht zuchtte. ‘Goed dan. Maar doe het niet weer.’ Hij liet zijn speer zakken. ‘Alles voorbij de

ingang met de leeuw is verboden voor het publiek.’

Chaya keek om en knikte gedwee, alsof ze nu pas voor het eerst het enorme standbeeld van de leeuw zag, ook al kon je het in de dorpen van kilometers ver zien. De stenen trap die was uitgehakt tussen de poten van de leeuw leidde naar het complex van gebouwen dat het binnenste deel van het paleis vormde.

‘Kom mee.’ De schildwacht pakte haar bij de arm. Ze deinsde terug. Hij sleepte haar mee naar het met keien geplaveide pad dat naar beneden leidde, naar het feest. ‘Ik wil je hier niet weer zien.’

De juwelen van de koningin tinkelden in haar buidel. Er zaten saffieren, toermalijnen en ster-robijnen in, gezet in zwaar, glimmend goud. Niemand had zo veel juwelen nodig. En dit was alleen nog maar de inhoud van de la van de rozenhouten tafel naast het bed. Jammer dat ze zo overhaast had moeten vertrekken toen ze stemmen hoorde. En het was gewoon pech dat iemand haar had gezien toen ze bijna bij de promenade was.

Ze schudde de hand van de schildwacht van zich af en liep weg. Haar arm deed pijn waar zijn vingers erin hadden geknepen.

Ondanks alles hield Chaya haar adem in toen ze het uitzicht van daarboven zag. Het koninkrijk Serendib strekte zich uit tot in de verste verten, dichte groene

bossen en zilveren rivieren, met de stad van de koning beneden haar en verderop kleinere dorpjes.

Ze was nog niet klaar om te gaan. Chaya stond stil bij een tamarindeboom en deed alsof ze naar de apen keek die op de takken zaten. Vlekjes zonlicht prikten in haar gezicht terwijl ze vanuit haar ooghoeken naar de schildwacht keek. Hij stond ook stil, maar hield haar nog steeds in de gaten.

Ze hoorde hem luid vloeken. ‘Wat doe je nu? Wegwezen, meisje, voor ik je een pak slaag geef.’

Het zou verstandig zijn om te maken dat ze wegkwam. Maar de vertrekken van de koningin lonkten. Ze kon hun lokroep horen in de warme zon. De zachte fluwelen tapijten, de gordijnen om het bed die zachtjes op het briesje dansten en de belofte van meer waardevolle schatten in de kasten van ebbenhout en teak.

Plotseling ontstond er rumoer boven haar, bij de vertrekken van de koningin. Ze hoorde mensen schreeuwen en rennen.

Chaya dacht snel na. Was ze in haar haast soms vergeten de la dicht te doen?

Ze keek stiekem over haar schouder en zag iemand over het keienpadje hollen. Het was nu echt tijd om te gaan.

Chaya liep door, zo nonchalant mogelijk, terwijl haar

hart tekeeringing als een razende. Ze liep net onder de stenen leeuw door toen ze iemand hoorde roepen.

‘Hé, jij daar!’

Chaya begon sneller te lopen. De hete keien deden pijn aan haar voetzolen.

‘Hé! Ik wil even met je praten, meisje.’

Ze moest hier snel weg, anders was alles voorbij. Het geluid van haar voeten op het pad werd luider, haar adem kwam in horten en stoten. Achter zich hoorde ze snelle voetstappen. Chaya tilde haar rok iets op zodat ze sneller kon rennen. Zware voetstappen joegen achter haar aan; sandalen klepperden op de keien.

Ze stond met een schok stil toen ze een rij schildwachten vanaf beneden op haar af zag komen racen. Ze draaide zich om en rende blind opzij, een paar treden omhoog de gebedsruimte van de koningin in, zigzag-gend door de granieten zuilen. Speren kletterden tegen de zuilen terwijl de schildwachten achter haar aan stampten. Toen ze aan het einde van de gang was, dook ze de struiken in. Ze worstelde zich erdoorheen, de trap af naar de officiële tuinen.

Ze bevond zich nu dicht bij de promenade waar het feestmaal was. Door de geur van zoete lekkernijen wist ze dat de tafels met eten om de hoek stonden.

Chaya stond stil bij twee jongens die rijstkoekjes in

hun shirt propten. Haar plotselinge komst deed hen gealarmeerd opkijken. Ze renden weg, elk in een andere richting.

Ze stortte zich in een menigte dansers en muzikanten. Niemand was zich bewust van het drama dat zich ontvouwde. Bekkens kletterden en halfnaakte dansers sprongen en dansten op de maat van de trommels. Ze rende door het orkest, met haar handen stevig tegen haar oren vanwege de schrille fluittonen.

‘Hou haar tegen!’ riep iemand. *‘Hou haar tegen!’* De dansers staakten een voor een hun bewegingen en de muziek stierf weg. Mensen staarden met open mond naar de schildwachten die achter Chaya aan zaten. ‘Dat meisje! *Hou dat meisje tegen!*’

Een man in de menigte greep naar Chaya, maar ze ontglipte hem en rende naar de poorten van het koninklijke complex. Versieringen van kokosnootbloemen aan koorden werden meegetrokken en wikkelden zich om haar heen als een net. Al rennend rukte ze zich los.

Op het grasveld voor haar stonden olifanten uit de tempel, in hun tuig versierd met spiegeltjes, klaar voor de parade. In het midden stond de Grote Slagtand van de koning zelf, Ananda. Hij droeg zijn speciale gewaad, bruin met goud, en van dichtbij waren zijn slagstanden enorm en indrukwekkend.

Chaya stopte abrupt op het gras en keek om. Ze was ingesloten.

Ze sprintte naar Ananda toe en dook onder zijn machtige lijf. De wereld was meteen donker en bedompt. Zijn kornak schreeuwde en greep naar haar vlecht om haar hoofd naar zich toe te trekken, maar ze trok zich los en rolde naar de andere kant. Ze sprong op en zag hoe de kornak zich omdraaide en naar de schildwachten riep die naar hen toe denderden. Een aantal olifanten schudde verontrust met hun kop.

‘Stop!’ De kornak zwaaide met zijn armen naar de schildwachten. ‘De olifanten worden onrustig.’

De schildwachten vertraagden hun pas. Chaya greep haar kans. Ze rende naar de poorten en wierp zich erdoorheen. Ze was vrij.

Ze liep om de stad heen naar de wildernis aan de oostkant van het paleis. De wind liet haar haren wapperen terwijl ze erheen sprintte. Toen ze eenmaal in het bos was, leunde ze tegen een boom om op adem te komen. Ze gluurde door de wildernis en glimlachte.

Ze had hen afgeschud.

Chaya klauterde de boom in. De ruwe schors schraapte tegen haar handen. Ze streek neer op een van de hoge takken en plukte de kokosbloesem uit haar haren. Ze trok haar linnen buidel over haar hoofd en liet de juwe-

len in haar schoot vallen. Ze fonkelden helderblauw, groen en roze tegen het grijs van haar rok.

Ze had heel veel risico gelopen. Haar meest gedurfde diefstal tot nu toe. En toch was het gelukt.

Ze plukte een djamboevrucht van een nabije tak en beet in het sappige roze vruchtvlees. Ze tuurde door de bladeren naar het koninklijke gebouw in de verte. Het was er een chaos. De menigte verspreidde zich in paniek. Groepjes mensen gingen verschillende kanten op. De koning, die opviel door zijn met goud bedekte gewaad, was afgedaald van zijn podium en brulde tegen zijn personeel. De koningin en haar gevolg van hofdames werden van de promenade af geleid, naar het paleis. De kornaks op het gras probeerden wanhopig hun geschrokken dieren te kalmeren, zodat ze geen schade veroorzaakten.

Te midden van dat alles hief Ananda zijn majestueuze kop op en trompetterde luid naar de felblauwe hemel.